

รักเสมอมา

สิบโมงเช้าแล้ว การทำงานของบริษัทผู้รับเหมาก่อสร้างเพิ่งจะเริ่มขึ้น แผนกวิศวกรรมที่เคยครึกครื้นจนดังลั่นกว่าทุกแผนกดูเงียบเชียบลงไปถนัดต่างๆ ที่สมาชิกยังอยู่กันครบทีม

เหล่าวิศวกรหัวเห็ดพากันมากระจุกตัวอยู่ที่มุมกาแฟใกล้ห้องน้ำ เสียงเพลงจากคอมพิวเตอร์ที่เปิดไว้แว่วมา ท่วงทำนองบอกเล่าอารมณ์สิ้นหวังในความรัก แม้จะถูกเปิดเพียงเบาๆ แต่ด้วยบรรยากาศที่เงียบกริบกว่าทุกวันก็ทำให้เสียงเพลงดังพอที่จะได้ยินกันหมด

ร่างสูงของใครคนหนึ่งก้าวออกมาจากห้องทำงานของพี่โย ผู้จัดการแผนกแล้วมองมาที่กลุ่มเพื่อนด้วยความสงสัย เท่านั้นที่ทั้งแก๊งก็วงแตก บางคนแก๊งทำเป็นหยิบแก้วกาแฟขึ้นมาซง บ้างก็เดินเข้าห้องน้ำไปเลย

ปริวิตต์เหลือบมองนิดเดียวก็รู้ว่าทำไม เขากลับไปนั่งทำงานที่โต๊ะต่อเงียบๆ พร้อมกับที่ทุกคนแยกย้ายกันกลับมานั่งประจำโต๊ะของตัวเองเช่นเดียวกัน

“บัก!” เสียงใครบางคนโดนม้วนกระดาษหนาๆ ตีหัว

“โอ๊ย! มาตีหัวกันทำไมเนี่ย” คนโดนตีโวย

“ไอ้หนูๆ ปิดเพลง!” เจ้าของม้วนกระดาษขยักเสียงไว้แค่นั้นล่าคอ พออีกฝ่าย

นึกขึ้นได้ก็รีบกดปิดแทบไม่ทัน นั่นเพราะกลัวว่าเนื้อร้องจะไปกระทบหัวใจใครบางคนเข้า แล้วทุกสายตาก็ลอบมองปริวัตต์เป็นตาเดียว

‘ปริวัตต์ นาวารุกุล’ วิศวกรอนาคตไกล เข้ามาทำงานที่นั่นด้วยดีกรีบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับหนึ่งจากสถาบันที่พอเอ่ยชื่อแล้วต้องเรียกว่าหืดขึ้นคอถึงจะสอบเข้าได้ และบริษัทนี้ก็เป็นที่ทำงานแห่งแรกนับตั้งแต่เขาเรียนจบมา ถึงแม้ใบหน้าจะอ่อนเยาว์ แต่ประสบการณ์และลูกล่อลูกชนในการทำงานกลับไม่ได้อ่อนตามไปด้วย

การลาออกของนารถ เลขาศจีเอ็มผู้เรียบริ้อยอ่อนหวานเมื่ออาทิตย์ก่อน ทำให้มีกระแสข่าวลือต่างๆ นานา และหน่วยข่าวกรองของบริษัทก็ยืนยันแล้วว่าเธอกำลังตั้งครรภ์ แน่จนอนที่สุด เมื่อได้ยินอย่างนั้น ผู้หญิงทั้งออฟฟิศก็ต้องหัวใจสลาย เพราะว่าที่คุณพ่อจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากปริวัตต์ วิศวกรหมายเลขหนึ่งของบริษัทคนนี้ แม้ทั้งสองจะไม่ใช่คู่รักประเภทหวานหยด แต่ก็เป็นที่เปิดเผยว่าคบหากันอยู่

แต่ที่ทำให้ทุกคนต้องซ็อกอย่างคาดไม่ถึงถึงในเวลาต่อมาก็คือ การ์ดเชิญแขกไปร่วมงานแต่งงานของเธอที่เจ้าบ่าวกลับกลายเป็นหนุ่มจากแผนกบัญชีที่มักจะไปติดต่อเรื่องงานกับจีเอ็มมอยู่บ่อยๆ... ฟันธงได้เลยว่างานนี้แฟนสาวนอกใจชั่วร์ บรรดาขานาแท้ทั้งบริษัทพากันซ็อก มีทั้งคนสงสารและคนตีใจ โดยเฉพาะสาวๆ แผนกอื่นที่จะต้องเฮโลพากันมาแวงเวียนชะเง้อดูหนุ่มซึ่งเพิ่งจะกลายเป็นโสดแบบที่เจ้าตัวไม่ค่อยจะเต็มใจวันละหลายรอบ

ส่วนปริวัตต์นั้นเอาแต่เงียบ ไม่ยอมบปริปากพูดถึงเรื่องนี้กับใคร เลยได้คะแนนความเห็นใจไปเต็มๆ ส่วนหนุ่มนักบัญชีคู่อริ แม้จะไม่มีใครประณามเพราะถือเป็นเรื่องของคนสามคน แต่รอยแผลฟกซ้ำที่มุมปากก็บอกเล่าเรื่องราวได้เป็นอย่างดี ว่าภายใต้ใบหน้าสงบนิ่งของปริวัตต์นั้น เขารู้สึกอย่างไร อีกฝ่ายก็ไม่ได้โวยวายอะไร ยอมก้มหน้ารับชะตากรรมแต่โดยดี

“ถ้าใครพูดให้ไอร์มันเปลี่ยนใจเรื่องลาออกได้ นายบอกจะเพิ่มโบนัสให้หนึ่งเดือน” คำประกาศของพีโยซึ่งรับคำสั่งมาจากเจ้านายใหญ่อีกที ทำให้วิศวกร

ทั้งแผนกรู้ว่าปริวรรตหายเข้าไปในห้องนั้นเป็นนานสองนานด้วยเรื่องอะไร

แต่แต่ละคนดูจะตกใจไม่แพ้กันเมื่อได้ยิน เสียงพูดคุยกดเถียงเป็นนทกระจอก
แตกรังดังขึ้นทันทีโดยไม่เกรงใจคนต้นเรื่องที่กำลังจจดจ่อกับหน้าจอคอมพิวเตอร์
อยู่ไม่ไกล

ปริวรรตเป็นคนอัครยาศัยดี สุขุม ใจเย็น ทำงานเยี่ยม ยังไม่รวมหน้าตาที่
เป็นจุดดึงดูดผู้คนให้อยากเข้าใกล้อีก จึงไม่แปลกที่เจ้านายใหญ่ต้องคิดหนักเมื่อรู้
ว่ากำลังจะเสียบุคลากรคนสำคัญไป

ภาพห้องทะเลเบื้องหน้าสีเทาหม่นหมองและอ้างว้างพอ ๆ กับความรู้สึกในใจคนที่
กำลังยืนมองมันอยู่ในตอนนี้

อีกแล้วสินะ ปริวรรตแค้นยิ้มขณะนั่งจิบเบียร์ ความรักจะกี่ครั้งก็ทำร้ายเขา
ได้เสมอ ‘หักหลัง’ คือสิ่งที่ความรักตอบแทนความจริงใจจากเขาทุกครั้งเมื่อมีใคร
ผ่านเข้ามา

ทั้งชีวิตเขาเคยมีคนรักด้วยกันสองคน รักแรกกับผู้หญิงที่ดูดีทุกอย่างจนเหมือน
ประติษฐ ทั้งเขาและเธอแทบไม่มีอะไรที่เข้ากันไม่ได้ จนเขานึกสงสัยว่าเธอทำไม
ถึงได้สมบูรณ์แบบสำหรับเขานัก แล้วก็ใช่จริง ๆ เธอไม่เคยจริงจังและหลอกหลวง
เมื่อความรักจืดจางจึงเริ่มมองเห็นความจริงอันน่ากลัว เขาเลือกที่จะลืมนั้นไปให้หมด
ซึ่งก็ต้องใช้เวลาอยู่นานหลายปี

รักครั้งที่สองกับผู้หญิงที่ดูเหมือนจะจริงจัง เพราะเธออ่อนหวานและบริสุทธิ์
สดใส ความรักครั้งนี้เริ่มต้นช้า ๆ ไม่หวือหวาดังเช่นรักแรก มันค่อย ๆ เป็นค่อย ๆ
ไปอย่างมั่นคง แต่สุดท้ายเธอก็ไม่คิดที่จะชื้อตรงต่อเขาอย่างที่วาดหวัง

ภาพใบหน้าคนที่เขารักครั้งแรกดูเหมือนจะเลือกรางไปตามกาลเวลา ความ
สวยงามของเธอทำให้เขาเจ็บไปจนวันตาย นั่นเป็นสาเหตุว่าทำไมเขาจึงไม่ต้องการ
ผู้หญิงที่มีรูปลักษณะภายนอกสวยงามจนเกินไปมาร่วมชีวิต

ส่วนภาพใบหน้าของความรักครั้งที่สองนั้น นารถยังคงแจ่มชัดอยู่ในความคิด
ใบหน้าของเธอไม่ได้สวยโดดเด่น เขาไม่ได้ตกหลุมรักเธอตั้งแต่มองเห็น แต่ความ

มีน้ำใจไมตรีและความอ่อนโยนของเธอผ่านตาเขาอยู่ทุกวัน จนในที่สุดก็ก่อเกิดเป็นความรัก เขามั่นใจว่าเธอคือรักแท้ ไม่ใช่เพียงแค่ความฉาบฉวยและหลงใหลเช่นรักครั้งแรก เพราะฉะนั้นเขาจึงเลือกที่จะเดินเข้าไปหาเธอ

แล้วยังไง...ความรัก ไม่ว่าจะแบบไหน มันก็จบลงที่เขาต้องมานั่งรักษาแผลใจอย่างนี้อยู่รำไป

“ริ นายจะมองให้น้ำทะเลมันจืดเลยริง นี่มองมาตั้งแต่เช้าแล้วนะ”

เสียงหุ้มดังมาจากด้านหลังของคนที่เขาแต่มองทะเลเรียบๆ นานนับชั่วโมง ปรวิวัตต์ไม่ได้หันไปมอง สายตาสงบนิ่งยังจ้องมองออกไปยังท้องทะเล เบียร์กระป๋องเย็นจนน้ำแข็งเกาะถูกย่นใส่หน้าพี่ชายตัวเองจากมือของเธียรวัฒน์ ปรวิวัตต์ความันมาเปิดแล้วยกกระป๋องดื่ม

เธียรวัฒน์นั่งลงบนเก้าอี้ผ้าใบอีกตัวที่อยู่ข้างกันพร้อมเบียร์อีกหนึ่งโหลที่เข้าถึงน้ำแข็งเอาไว้ เขาคงจิบแค่เล็กน้อยเท่านั้น ที่เหลือยกให้พี่ชายคนเดียวของเขา ให้หมด ส่วนตัวเองก็คอยทำหน้าที่เป็นสารพัดไปตามระเบียบ

“เธียร ทะเลที่นี่มองยังไงก็ไม่เหมือนทะเลที่บ้านเรานะ นายว่ามั๊ย” ปรวิวัตต์พึมพำจนเหมือนว่ากำลังพูดอยู่กับคนเดียวมากกว่า คนที่มีใบหน้าละม้ายคล้ายกันหัวเราะออกมาเบาๆ

“ถ้าบอกว่าเหมือนก็แสดงว่านายเมาแล้ว ก็นี่มันพหยา”

แล้วบทสนทนาเรื่องสี่พเพหระระหว่างสองพี่น้องก็เริ่มขึ้น อายุที่ห่างกันเพียงสองปีทำให้ทั้งคู่สนิทกันเหมือนเพื่อน แม้วานิสัยจะต่างกันสุดขีด เพราะคนที่ดูจะอบอุ่นและเป็นมิตร ส่วนคนน้องค่อนข้างที่จะรักสันโดษและพูดจาเป็นมะนาวไม่มีน้ำ แต่ทั้งสองคนก็ถูกบ่มเพาะให้มีพื้นฐานจิตใจที่ไม่แตกต่างกัน นั่นคือความเข้มแข็งและเป็นผู้นำ

ตะวันลับขอบฟ้าไปนานแล้ว แต่สองพี่น้องก็ยังคั่งนั่งอยู่ที่เดิม พร้อมกับเสียงหัวเราะที่ดังขึ้นเป็นระยะ แข่งกับเสียงคลื่นลมที่ม้วนตัวเข้าหาหาดทรายในยามค่ำคืน

หลังจากหยุดไปหลายวัน แม้สภาพจิตใจจะยังไม่เข้าที่เข้าทางสักเท่าไร แต่ปริวิตต์ก็กลับมาทำงานด้วยความรู้สึกที่ดีขึ้น ทุกคนมีสีหน้าหนักใจที่เขาขยับยืนจนจะลาออกตามเดิม บริษัทจึงต้องรีบควานหาตัววิศวกรเก่งๆ คนใหม่มาแทนที่ โชคดีดีที่ระหว่างนี้ปริวิตต์ยังคงต้องคุมโปรเจกต์ที่ค้างอยู่ให้เสร็จสิ้น จึงทำให้ฝ่ายบุคคลยังมีเวลาหาคนมาแทนอยู่บ้าง

“ช่วยผมสักครั้งได้มั๊ยริ โปรเจกต์นี้มันใหญ่มาก ผมไม่ไว้ใจใครนอกจากคุณ ในเมื่อคุณเองก็ยังไม่รู้ว่าจะไปทำอะไร ทำไม่ไม่อยู่ต่อไปอีกสักหน่อย”

คราวนี้เจ้านายใหญ่ถึงขั้นต้องเรียกมาล้อมด้วยตัวเอง เพราะเพิ่งจะมีลูกค้ารายใหญ่มาเสนองานให้

“ผมได้ยื่นมาว่าวิศวกรคนใหม่ก็เก่งพอตัวนี่ครับ ประวัติการทำงานก็ไม่เลว ไม่ลองให้เขาเข้าทีมดูละครับ”

“เรื่องเข้าทีม ยังไงก็ต้องเข้าอยู่แล้ว แต่ผมยังต้องให้เขาเป็นเทรนนี่ไปสักพักก่อน อยากให้คุณสอนงานให้คล่องแล้วค่อยปล่อยเดี่ยว คุณยังไม่เคยเห็นเขาละสิ สวยมากเลยละ ดีไม่ตี คุณอาจเปลี่ยนใจอยู่ทำงานต่อก็ได้” เจ้านายใหญ่หาเรื่องโน้มน้าว ทั้งยังเสนอจะเพิ่มเงินเดือนให้อีกขึ้นเพราะไม่อยากเสียคนมีฝีมือไป

คำบอกเล่าทั้งสายต้ายิ้มๆ ของเจ้านายทำให้ปริวิตต์อดคิดไม่ได้ ทำไมมีแต่คนพูดถึงวิศวกรคนใหม่กันนัก คงมีเพียงเขาคนเดียวเท่านั้นในออฟฟิศที่ยังไม่เคยเห็นหน้า เพราะลาพักร้อนไปเสียหลายวัน

ร่างบางแต่สูงโปร่งก้าวออกมาจากประตูลิฟต์ที่เปิดออก ทำเอาทุกสายตามองผู้มาใหม่เป็นจุดเดียว เสียงรองเท้าส้นสูงปลายแหลมกระทบพื้นหินอ่อนดังเป็นจังหวะสม่ำเสมอ ความสูงเกินมาตรฐานหญิงไทยนิดๆ ก้าวเข้ามาในแผนกวิศวกรอย่างมาดมั่นพลางกวาดตามองไปรอบๆ ผู้ชายหลายคนถึงกับมองกันตาค้าง ส่วนสัดที่รับกันอย่างสมบูรณ์ทำให้เธอเป็นที่สะดุดตามาแต่ไกล ยังไม่นับรวมใบหน้าสวยหมดจดที่ถูกแตะแต้มให้ดูโฉบเฉี่ยวด้วยเครื่องสำอางราคาแพง

ผู้ชายทั้งออฟฟิศแทบจะลุกฮือขึ้นพร้อมกัน แต่วิศวกรคนใหม่ของบริษัท
เพียงแค่นั่งรับบาง ๆ พลังจับจ้องไปยังคนที่กำลังเดินออกมาจากห้องทำงานถูกระงก
ของเจ้านายใหญ่ ตาคู่สวยมองเขาชนิดไม่วางตา รอให้เขาเดินตรงมาหาเธออย่าง
ใจเย็น

ปรีวัตรซึ่งดูจะไม่สนใจใครและไม่ทันสังเกตว่าใครกำลังดักรออยู่ เมื่อเงยหน้า
ขึ้นมาอีกที่จึงประจันหน้ากับผู้มาใหม่เข้าอย่างจัง ริมฝีปากเคลือบลิปสติกสีแดง
เลือดนกยิ้มที่มุมปากนิด ๆ อย่างพึงพอใจเมื่อเห็นเขายิ่งไปชั่วขณะที่เจอเธอ ทั้งคู่
ประสานสายตากันหนึ่ง แล้ววิศวกรคนใหม่ของบริษัทจึงทักทายปรีวัตรราวกับคุ้นเคย
กันมาเนิ่นนาน

“ริ” พวกผู้ชายที่เฝ้ามองอยู่แต่แรกพากันงุนงง ชายหนุ่มดูจะเงยไปพักใหญ่
หลังจากตั้งสติได้เขาจึงเอ่ยชื่อเธอกลับไปเบา ๆ

“ม่ง” ไม่ใช่ชื่อไร แต่เขาลืมชื่อเธอไปนานหลายปีแล้ว

มนต์วิเศษเหี้ยมด้อมให้คนที่เธอเคยรู้จักเป็นพิเศษจนหลายคนอิจฉา แต่ใน
สายตาของปรีวัตรกลับดูเสแสร้งมากกว่าที่จะปกป้องถึงความเป็นมิตรจากผู้หญิง
คนนี้ สายตาของเธอมองเขาอย่างประเมินตั้งแต่หัวจรดเท้า ก่อนที่ริมฝีปากสวยสด
นั้นจะเอ่ยยิ้ม ๆ

“ไม่เจอกันนาน ดูดีขึ้นนะ”

ปรีวัตรแสดงสีหน้าอึดอัดและรำคาญอยู่ในที่โดยไม่ปิดบัง เขาปล่อยให้
เธอทักได้แค่นั้นก็ขอตัวเลี้ยวไปทำงานต่อโดยไม่คิดจะถามไถ่ว่าเธอมาทำอะไรที่
ระหว่างเดินกลับไปโต๊ะก็รู้สึกเย็นห้ายหอยวบ ๆ ราวกับว่าสายตาร้ายจากคู่นั้นกำลัง
จิกมองตามเขาอยู่ทุกฝีก้าว ซึ่งมันก็จริง

“คุณม่นรู้จักไอ้ริมันด้วยหรอครับ” พาย หรือเพทาย วิศวกรหน้าดีถาม
ด้วยความอยากรู้ เพราะเห็นสาวสวยชนิดหยาดฟ้ามาติมองตามเพื่อนสนิทของเขา
แบบไม่ละสายตา

“ก็นานมาแล้วค่ะ นานจนเกือบลืม” เธอทิ้งท้ายไว้แค่นั้น ก่อนจะถูกเรียก
ให้เข้าพบเจ้านายใหญ่ ปล่อยให้หนุ่ม ๆ ทั้งหลายที่สนใจเธออยู่ต่องงกันต่อไป

เมื่อไม่ได้คำตอบอะไรจากปากของมนตรีวุธ ทุกคนจึงพร้อมใจกันรู้ไปหาคนคนเดียวที่จะให้ความกระจ่างได้

“เฮ้ย ไอริ แก่ไปรู้จักกับคุณมนตั้งแต่ตอนไหนวะ” ตอนแรกปริวรรตก็ทำเป็นไม่สนใจ แต่พอโดนซักถามมากๆ เข้าเลยต้องยอมตอบ เพราะไม่งั้นก็จะโดนตี้อยู่อย่างนี้เงินไม่เป็นอันทำงาน

“อย่าไปยุ่งกับเขาเลย อย่างพวกแกไม่ใช่สเป็คเขาหรอกวะ”

คนที่จัดว่าหน้าตาดีที่สุดในกลุ่มเพื่อนด้วยความหวังดี แต่ยิ่งเตือนทุกคนกลับยิ่งอยากรู้อยากเห็นมากเข้าไปอีก แกรมเข้าซึ้งจะเอาข้อมูลของวิศวกรสุดสวยคนใหม่ประจำออฟฟิศจากเขาให้ได้

“เขาก็เหมือนผู้หญิงทั่วไปนั่นแหละ” คนที่ยังทำงานอยู่กับโปรแกรมออกแบบอาคารตอบสั้นๆ

“ยังไงวะ หล่อๆ รวยๆ ังหรือ”

“ไม่รู้ นี่พวกแกไม่มีงานทำกันหรือไงวะ งานไม่เสร็จเดี๋ยวก็โดนด่ากันอีกรอบคราวนี้ไม่ช่วยทำแล้วนะ” เขายื่นคำขาดเพราะต้องการยุติข้อสนทนา ทุกคนจึงยอมแยกย้าย

“เฮ้เงาะ เกิดมาหล่ออย่างเดียว ดันไม่รวย” เพทாயบ่นไปเรื่อย

ปริวรรตถอนหายใจโล่งที่เพื่อนยอมไป เพราะเจอมากับตัว เขาจึงรู้ว่าสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายใต้ความสวยงามนั้นอันตรายมากแค่ไหน ชาวจากเพื่อนก็ยังมีให้ได้ยินเนืองๆ ว่ามนตรีวุธยังคงผู้ชายไม่ซ้ำหน้าตั้งแต่กลับจากเมืองนอก เขาก็เคยเป็นหนึ่งในนั้นที่เปลือยไปคบกับเธอตั้งแต่ยังอยู่ในรั้วมหาวิทยาลัย เรื่องราวก็ผ่านมาหลายปี ความทรงจำเหล่านี้จึงลบเลือนไปตามกาลเวลา

“โปรเจกต์ใหญ่ของเราปีนี้อยู่ที่การสร้างโรงแรมที่ภูเก็ต อย่างที่รู้ๆ อยู่ ผมเซตทีมที่จะลงไปคุมงานเรียบร้อยแล้ว โปรเจกต์จะเริ่มต้นเดือนหน้าทันทีที่แบบเรียบร้อยแล้ว” พี่โย หัวหน้าแผนกวิศวกรอธิบายงานไปเรื่อยๆ จนกระทั่งปิดประชุม

เมื่อการประชุมเสร็จสิ้น ทุกคนก็ทยอยลุกจากเก้าอี้ ปริวรรตก้าวออกมาจาก

ห้องประชุมเป็นคนสุดท้าย เพราะไม่ทันระวังจึงเกือบชนเข้ากับมนต์วฐูที่ก้าวมายืน
ตัวกรอเขาอยู่หน้าประตู กระดุมเสื้อเชิ้ตที่เธอใส่ถูกปลดลงสองเม็ดราวกับจงใจให้
เขาเห็น กระโปรงสอบสีเข้มแม้จะเหนือเข้ามาเพียงเล็กน้อย แต่รอยแหวกที่ด้านข้าง
ก็ทำเอาปริวิตถ์ลำบากใจที่จะมอง

“ดีใจจัง...เราจะได้ไปเที่ยวภูเก็ตด้วยกันตั้งหลายเดือน” เสียงหวานเอ่ยเบา
อย่างมีนัย มนต์วฐูสบสายตาแล้วยิ้มทำทนายคนที่เธอตั้งใจมาตัวกรอ ซึ่งเขาเองก็น่า
จะรู้...ว่าเธอกำลังคิดอะไร ดูเขาจะพยายามหลบสายตาเธอที่นิ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามตลอด
การประชุม แถมยังตั้งใจออกจากห้องประชุมเป็นคนสุดท้ายเพื่อหวังจะหลบเธอ
ดูเขาจะหวาดกลัวเธอจนน่าสงสาร หญิงสาวแก้มขยับเข้าไปใกล้เขาจนเกือบชิด แต่...

“เราไปทำงาน ไม่ได้ไปเที่ยว แล้วเท่าที่รู้ ตอนนี้มีผมเป็นทรานเนอร์ของคุณ
ผมมีสิทธิ์ที่จะประเมินให้คุณผ่านงานหรือไม่ผ่านก็ได้ คุณควรจะรู้ว่าจะต้องวางตัว
กับผมยังไง” ชายหนุ่มตอกลีบอย่างเย็นชา เสียงของเขาไม่ดังนัก แต่ทุกคนก็ได้ยิน
พูดจบปริวิตถ์ก็เดินคุ่มๆ จากไปชนิดไม่เห็นฝุ่น ทั้งให้มนต์วฐูยืนหน้าชาอยู่คนเดียว
ท่ามกลางสายตาคอนอื่น ๆ ที่ลอบมอง

“ไอ้ริโหดวะ”

“สงสารคุณมันคนสวย”

ทุกคนต่างหันมากระซิบ มนต์วฐูยังยืนอยู่ที่เดิม มองดูอีกฝ่ายที่เดินลับไป
ไปหน้าห้องๆ เมื่อครู่กลายเป็นแอบคลี่ยิ้มร้ายกาจอย่างใจเย็น เมื่อนึกขึ้นได้ว่าเธอยังมี
เวลาอยู่กับเขาอีกนาน

เล่นอย่างนี้เลยใช้มั้ยริ สาวสวยยิ้มที่มุมปาก เขากำลังหนีเธอ และเธอ
ก็บังเอิญสนุกที่จะเป็นฝ่ายไล่ตามเสียด้วย

แฟ้มโปรเจกต์ที่เคยทำย้อนไปหลายปีถูกรื้อค้นออกมากองเต็มโต๊ะทำงานของปริวิตถ์
เขาหยุดอธิบายงานไปได้สักพัก แล้วปล่อยให้มนต์วฐูศึกษาทำความเข้าใจด้วยตัวเอง
ถ้ายกกาแฟร่อนไปกว่าครึ่ง สายตาของเขาจ้องมองโมเดลสามมิติในจอคอมพิวเตอร์
โรงแรมขนาดสิบห้าชั้นบนเนินเขาที่กรุด้วยกระจกทั้งอาคาร

ปรีวต์รู้สึกหนักใจหลายอย่าง นายขอให้เขาช่วยโปรเจกต์นี้จนเสร็จก่อนที่จะลาออก แม้ว่าเขาจะยืนยันหนักแน่นแค่ไหนก็ตาม ให้ประเมินคร่าวๆมันต้องใช้เวลาร่วมปีที่เดี๋ยวกว่าโรงแรมนี้จะเสร็จ ความยากอยู่ที่การต้องสร้างลาดเอียงไปตามเนินเขาเป็นแนวยาว เสร็จเมื่อไรคงกลายเป็นจุดเด่นที่ใหญ่โตหรูหราและแปลกใหม่ของภูเก็ตเลยทีเดียว

ชายหนุ่มถอนหายใจแล้วเปิดเมลของบริษัทเพื่อเช็กงานตามปกติ แต่เมลที่ส่งมาหาเขาเป็นลึกลับมีแต่ข้อความไร้สาระจากเพื่อนในแผนก ที่พากันหวังว่าวิศวกรน้องใหม่จะโดนเขาเล่นงานหนัก ปรีวต์ก็สายหน้า

คนเราไม่ควรมองกันแค่ภายนอกจริงๆ

ห้องฟ้ามืดครึ้มเร็วกว่าทุกวันทั้งที่เพิ่งแค่ห้าโมงเย็น ผู้คนยืนกระจัดกระจายอยู่ตรงป้ายรถเมล์รวมไปถึงปรีวต์ เมฆหะมินก่อก้าวได้ไม่นานฝนก็เริ่มลงเม็ด คนที่รอรถอยู่จึงพากันเบียดเสียดเข้ามาหลบฝนใต้หลังคาซึ่งมีพื้นที่เพียงน้อยนิด โชคดีที่เขายืนอยู่ในร่มตั้งแต่แรกจึงรอดไป แต่ผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งในชุดพนักงานออฟฟิศซึ่งอยู่ติดกับเขาต้องยกกระเป๋าถือขึ้นมาบังแทนร่มเนื่องจากฝนเริ่มสาดเข้ามา ด้วยความเห็นใจ ปรีวต์จึงยอมเสียสละให้เธอเข้าไปด้านในแทน เธอยิ้มกว้างขอบคุณและเขาก็ยิ้มน้อยๆ ตอบกลับไป

ฝนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนเหลือเช็ดสีอ่อนที่เขาสวมอยู่เปียกชุ่มเห็นเล็กล้ามสีชาวด้านใน ปรีวต์แหงนหน้ามองท้องฟ้า ถ้ามันตกหนักกว่านี้เขาคงต้องวิ่งกลับไปหลบฝนในตึกแทน แต่ระหว่างที่กำลังตัดสินใจอยู่ก็มีเสียงบีบแตรจากรถที่เคลื่อนเข้ามาจอดตรงหน้าพอดี พร้อมกับเสียงตะโกนจากด้านใน

“ไปส่งมัย” เจ้าของรถญี่ปุ่นสีดำมันปလာคันนั้นยื่นหน้าออกมาเรียก แต่พอเห็นว่าเป็นรถใคร เขาก็เลือกที่จะยืนเฉยอยู่ที่เดิม

“นี่ฝนมันตกอยู่นะริ มัวแต่หยิ่ง เดียวก็เป็นหวัดหรอก” มนต์วัฐตะโกนออกมาจากในรถจนคนที่อยู่แถวนั้นเริ่มมองมาทางเขา ตัวเธอไม่เคยอายอยู่แล้วที่จะต้องตกเป็นเป้าสายตาของใครๆ คนมันสวย ไม่มีอะไรต้องอาย แต่คนอย่างไร

นี่สิ จะหน้ให้คนมองได้สักทีน้ำ เธอคิด และยิ่งเห็นท่าที่เล็กล็กของปริวรรต์ เจ้าของ
รถก็ยิ่งได้ใจว่าเขาจะต้องยอมแพ้และขึ้นรถไปกับเธอแน่

แต่สำหรับปริวรรต์ แววดตาและน้ำเสียงนั้นไม่ต่างกับโดนทำ คนตากฝนซึก
หงุดหงิด เขาเดินผละออกมาจากป้ายรถเมล์ ยิ่งเห็นเธอแกล้งให้เขาอับอายก็ยิ่ง
ไม่่อยากเสียเวลา

มนต์วัฐเคลื่อนรถตามคนที่เดินเปียกฝนริมฟุตปาธอย่างใจเย็น เพื่อรอให้เขา
เป็นฝ่ายยอมจำนน

“ริ เดินตากฝนหลายๆเดี๋ยวก้เป็นหวัดหรรอก ม่นขับรถไปส่งบ้านได้นะ ไม่คิด
ค่าน้ำมัน”

ปริวรรต์ไม่ตอบ แต่รับมอหาแท็กซีคันที่ยังว่างอยู่

“จะหยิ่งอะไรกันนักกันหนาเล่า...ฝนตกอย่างนี้ หาแท็กซียากนะริ ขึ้นรถ
มาเถอะนำ ม่นไม่เอาไปซ่าแกงที่ไหนหรรอก” หญิงสาวจงใจลากเสียงอย่างยียวน
ชายหนุ่มพยายามเรียกแท็กซี แต่ทุกคันที่ผ่านมาก็รับผู้โดยสารไปแล้วทั้งนั้น

ใบหน้าสวยยิ้มเยาะ คนถูกตามตื้อย็นับหนึ่งถึงสิบอยู่ในใจอย่างอดทน และ
สรวรรค์ก็เข้าข้างคนดี ไม่ก็อึดใจมีแท็กซีว่างๆ คันหนึ่งขับมาพอดิ ปริวรรต์รีบโบก
แล้วเปิดประตูเข้าไปทันที เขาเปียกปอนไปหมดทั้งตัว

พอเห็นเขากระโจนขึ้นแท็กซีไปต่อหน้าต่อตา มนต์วัฐก็ทุบพวงมาลัยรถอย่าง
นึกแค้นใจ

เกือบจะจับได้อยู่แล้วเชียว

แล้ววันรุ่งขึ้นปริวรรต์ก็จำต้องลาหยุด เพราะป่วยเป็นไข้หวัดนอนชมอยู่กับบ้าน
อย่างหงุดหงิด

งานนี้จะโทษเขาฝ่ายเดียวไม่ได้ ต้องโทษผู้หญิงช่างตื้อคนนั้นด้วย!

๒๓

วิศกรพี่เลี้ยง

บ้านสวนริมคลอง ห่างจากใจกลางกรุงเทพฯ ออกมาค่อนข้างไกล ความสงบแบบชนบทยังหลงเหลืออยู่ เพราะความวุ่นวายจากตัวเมืองยังไม่รุกล้ำเข้ามาถึง เนื้อที่ในสวนหลายไร่ติดกับทุ่งนากว้างและคูคลองมากมาย เรือนไม้ทรงมนิลาเก่าแก่ที่ตั้งอยู่กลางสวน ลวดลายฉลุสวยงามอยู่ใต้หน้าจั่วตามแบบเรือนโบราณภาคใต้ สถาปัตยกรรมและสวนได้รับการดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี ต้นไม้ใหญ่ที่รายรอบช่วยให้อากาศรอบบ้านร่มเย็น

ร่างโปร่งบางในชุดเสื้อยืดกางเกงขาสั้นสวมสบายกำลังก้มๆ เงยๆ อยู่กับซุ้มกุหลาบเลื้อยดอกจิวที่กำลังออกดอกสีแดงสดบานสะพรั่ง เพราะคนปลูกเลือกปลูกในจุดที่ได้รับแสงแดดเต็มอิม ดอกปีบร่วงหล่นใต้ต้นของมันส่งกลิ่นหอมไปทั่ว

‘เจ้าโอ้ยวะ’ หมาพันธุ์ไทยแท้ขนสั้นสีออกส้มแดงเป็นมันวาวนั่งกระดิกหางไปมา ขนสีขาวสองข้างแก้ม และจุดกลมๆ สองจุดเหนือดวงตาสีน้ำตาลของมันมักตกเป็นเป้าให้เธียรวิวัฒน์พี่ชายคนรองค่อนข้างแคะเสมว่าเหมือนคนเลี้ยงไม่มีผิด ทั้งนิสัยและหน้าตา เมย สาวน้อยประจำบ้านละความสนใจจากอกุหลาบเมื่อได้ยินเสียงรถมาจอดอยู่นอกรั้ว นึกสงสัยว่าเป็นใคร เพราะไม่ใช่เสียงรถของพี่เธียรซึ่งออกไปทำงานต่างจังหวัดได้หลายวันแล้ว

หรือจะเป็นเพื่อนของพีร์ เมื่อสงสัยจึงเดินไปที่ซุ้มประตูไม้หน้าบ้าน โดยมี เจ้าโอยัวะกระดิกหางวิ่งตามเจ้าของ คนที่เก็บมันมาเลี้ยงจากข้างทาง

“พีร์คะ มีเพื่อนมาเยี่ยมค่ะ”

เสียงแจ้ว ๆ ของน้องสาวคนเล็กที่อารมณ์ดีไม่มีตกค้างผ่านประตูเข้ามา คนป่วย ซึ่งนอนอยู่บนโซฟาเบดหน้าทีวีผงกศีรษะขึ้นมองผ่านหน้าต่างที่เปิดรับลม เจ้าโอยัวะ ส่งเสียงเห่าต้อนรับแขกผู้มาใหม่ด้วยความเป็นมิตรไม่แพ้กัน เจ้าหมาตัวนี้เลี้ยงไว้ เล่นด้วยอย่างเดียว อย่าได้หวังว่าจะมาช่วยกันขโมยขโจรที่ไหน เห็นใครแปลกหน้า เป็นต้องกระดิกหางเข้าไปไว้ก่อน

พอเห็นหน้าเป็นใครที่กำลังเดินเข้ามา อุณหภูมิในร่างกายของคนป่วยก็ดูเหมือน จะพุ่งสูงขึ้นทันที

“หวัດดี” มนตร์วิธูเอ่ยทักด้วยรอยยิ้มที่มองแล้วชวนให้หงุดหงิด

ความเจ็บบึงเกิดเมื่อเธอก้าวเข้ามาภายในบ้าน ร่างสะอาดสะอင်းในชุดทำงาน ที่ดูเนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า แขนกที่ไม่ได้รับเชื้อมยังคงสวยสง่าอยู่บนรองเท้านั่งสูงสามนิ้ว แม้ว่าจะเพ่งเล็งงานมากก็ตาม

จะทำไม ปรวิวัตต์นึกในใจ แต่ด้วยมารยาท เขาจึงไม่คิดจะพูดออกไป

เมยซึ่งเดินมาส่งคนเยี่ยมใช้ยังคงยืนรอดูสถานการณ์แปลก ๆ อยู่ที่ประตู เพราะสังเกตได้ถึงความผิดปกติของสีหน้าพี่ชาย จึงลอบสำรวจแขกอย่างพิจารณา เธอแน่ใจว่าไม่เคยเห็นผู้หญิงคนนี้มาก่อน คนที่สวยเฉียวและมีเสน่ห์ดึงดูดเพศตรงข้าม แต่...ดูท่าว่าจะไม่มีผลใดๆ กับพีร์ของเธอเลย เพราะเป็นเรื่องของผู้ใหญ่ เธอจึงไม่อยากเข้าไปวุ่นวาย เดาเอาว่าทั้งสองคงมีเรื่องส่วนตัวต้องคุยกัน เธอจึงเดินหลบเข้าไปในครัว

ไม่มีที่แหว่วว่าปรวิวัตต์จะเริ่มบทสนทนา ก่อนที่มันใจในตัวเองสูงจึงถือวิสาสะ เดินไปนั่งบนโซฟาอีกตัวที่ยังว่างอยู่ และตัวตืดเรียวขาหนึ่งไขว่ห้างอย่างเคยชิน ปรวิวัตต์ ขยับลุกขึ้นนั่งตัวตรงอย่างอึดอัด ริมฝีปากฉาบด้วยลิปติกสีแดงสดยิ้มเย็นกับท่าทาง มินต์ตึงของเขา

“เป็นไงบ้าง ได้ข่าวมาลั๊กพักแล้วละว่าไม่สบาย เป็นหวัดอยู่เหมือนกัน ออยาก

มาเยี่ยมมานานแล้ว แต่ติดงาน” บทสนทนาสั้นๆ เริ่มขึ้นอย่างเสียไม่ได้ ทั้งคู่คุ้นเคยกันดี แต่ในฐานะศัตรูคู่แข่งมากกว่ามิตร

เจ้าของบ้านยังคงเสียบงันราวกับว่าเธอไม่มีตัวตนอยู่ตรงนั้น แต่มนต์วิธูไม่ได้เป็นเดือดเป็นร้อนอะไรกับท่าทีเฉยเมยของเขา เรียกว่าชินแล้วก็เห็นจะได้

“ยังพูดน้อยเหมือนเดิมเลยนะ เอ...หรือว่าอกหักรักकुตจนพูดอะไรไม่ออก ได้ข่าวตั้งแต่ที่แรก นึกว่าจะตายซะแล้ว ยังรอดมาได้...เก่งนะ” น้ำเสียงหวานแต่อาบด้วยยาพิษกลัวหัวเราะเล็กน้อยในตอนท้ายอย่างจงใจเปิดปากแผลคนป่วย ราวกับว่าต้องการเห็นอาการของเขาทรุดมากกว่าที่จะดีขึ้น

“ถ้าไม่จำเป็น...ไม่ต้องมาก็ได้นะ ความจริงก็ไม่ได้เป็นอะไรมาก” ปรีวัตรโต้ตอบกลับเสียงเรียบ สายตายังคงจ้องมองไปทางทีวีเพื่อดูรายการโปรด แม้ว่าจะดูไม่รู้เรื่องแล้วก็ตาม มนต์วิธูหัวเราะในลำคอ แวตาสวยคุณั้นมีแวบขบขัน

“ดูสภาพแล้วไม่อาจจะใช้แน่ แต่เอาเถอะ ถึงยังไงก็ต้องมาอยู่ดี นี่การ์ดเชิญงานแต่งงานของคุณนารถ มีคนเขาฝากมาให้ หวังว่าคงไปไหนนะ” ท้ายประโยคน้ำเสียงนั้นทำหายความกล้าของเขาอย่างเห็นได้ชัด

ปรีวัตรยื่นมือไปรับอย่างเสียไม่ได้ ตอนนี้ข้างในเขากำลังร้อนระอุด้วยวาจาเชือดเฉือนของคนที่เขาไม่นึกอยากเกี่ยวข้องกับ แต่เธอก็ยังกล้าบุกมารวเขาถึงบ้าน

“ก็แค่อยากมาบอกเรื่องนี้ แล้วก็...เสียใจด้วยนะเรื่องคุณนารถ ไม่น่าเลิกกันเลยจริงๆ เห็นเขาบอกว่าอะไรนี่...” มนต์วิธูแก้งทำเป็นนึก

ทุกคำที่ออกมาจากปากของเธอ ทำเอาคนป่วยโมโหหน้ามืดจนพานจะอาเจียน ไม่บอกก็รู้ว่าเธอสมน้ำหน้าเขาจะตาย คงเป็นวันที่เธอเฝ้ารอมานานแล้ว รอที่จะได้เห็นชีวิตของเขาตกต่ำกว่าเพียงเพราะความริษยาตัวเดียว และสุดท้ายเธอก็ได้สมใจ ปรีวัตรหันหน้าซีดสลับแดง พยายามข่มน้ำเสียงตัวเองไม่ให้เปลอตะคอก

“พอเถอะ ผมกับนารถเราจากกันด้วยดี”

“อืม...จะพยายามเชื่อ” เธออือออไปตามเขา ใบหน้าสวยที่ฉาบด้วยเครื่องสำอางหนาหัวเราะในลำคอราวกับว่าเขากำลังเล่าเรื่องตลกให้เธอฟัง

“แต่จะเอาการ์ดมาให้เท่านั้นแหละ กลับละนะ แล้วก็...อย่าเพิ่งตรอมใจตาย

ชะก่อนละ แล้วเจอกัน”

ปรีวดีก็ได้แต่ขบขามแน่นจนเป็นสันนูน ไม่ยอมหันไปมองร่างของอดีตคนรักที่เคยคบกันก่อนที่เขาจะมาเจอนารด ผู้หญิงคนนี้จะเยอทะยานเสมอ สมัยเรียนเธอคบกับเขาเพราะเห็นว่าเขาเก่งในสายตาของเพื่อนๆ และอาจารย์

ขณะที่ทุกคนชื่นชมเขามากขึ้นเรื่อยๆ ความรู้สึกริษยามันค่อยๆ บ่มเพาะขึ้นในจิตใจของคนที่ยากจะมีอยากจะเป็น เขาได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่งในขณะที่เธอเกรดเฉลี่ยแค่พอจบ จากคนรัก...เธอจึงแอบทำตัวเป็นคู่แข่ง

กว่าเขาจะรู้สึกเคลือบแคลงก็เมื่อเรียนจบ เขาได้งานบริษัทต่างชาติที่มีชื่อด้วยฝีมือล้วนๆ แต่เธอกลับตามเขาเข้ามาด้วยวิธีสกปรก หลอกหลวงบริษัทโดยขโมยผลงานของเขาไปแอบอ้างว่าเป็นงานตัวเองหน้าตาเฉย ตอนนั้นเขาจึงได้รู้ว่าผู้หญิงคนนี้ทำได้ทุกอย่างเพื่อให้ได้งานและชื่อเสียง ซึ่งอย่างน้อยก็ทำให้เธอได้รับคำชื่นชมในหมู่เพื่อนๆ

เพราะรักมาก...เขาจึงยอมปิดหูปิดตาตัวเองทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น ทั้งที่ทุกฝีก้าวของเธอนั้นมีเพื่อนคอยจับตามองเสมอว่าเธอแอบทำอะไรลับหลังไว้บ้าง ทั้งเรื่องควมผู้ชายไม่ซื่อหน้า ทั้งเรื่องโกหกปกคลุมต่างๆ นานา...แต่เขาก็ยังยินดีให้อภัย

แล้วสุดท้ายเธอก็หนีไปแต่งงานกับคนอื่นหน้าตาเฉย ปลอมให้เขากลายเป็นไอ้เงี้ยวหนึ่งที่ถูกลอกให้ไปอยู่เมืองนอก โดยไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าตัวเองกำลังจะถูกทิ้ง ผู้หญิงคนนี้ไม่เคยรักใคร่จริงนอกจากตัวเอง และแม้ว่าจะไม่ได้เจอกันตลอดระยะเวลาหลายปี แต่เขารู้ว่าเธอก็ยังคงทำตัวเป็นคู่แข่งและคอยติดตามข่าวของเขายู่ตลอดเวลา นิสัยก็เดิมๆ ชอบทำตัวเป็นกระดิ่งกาลนไฟไปเรื่อยตั้งแต่หย่าขาดจากสามี

พอมันตัวธูทึงระเบิดไว้สำเร็จก็จากไป เมยเอาแก้วน้ำที่ถือออกมาจากรัวเข้าไปเก็บ เพราะคิดว่าคงไม่ต้องเสิร์ฟอะไรแล้ว เธอเดินเข้าไปหาพี่ชายด้วยความเป็นห่วง

“ถ้าคราวหน้าเขามาอีก เมยจะบอกว่าพี่ไม่อยู่ ดีมั๊ยคะ”

เธอเอ่ยด้วยใบหน้าน่าก่นกิดที่ปล่อยให้คนที่พี่ชายไม่ชอบเข้ามาทำร้ายจิตใจ

กันถึงในบ้าน เธอน่าจะถามให้ตีเสียก่อน แต่ตอนนี้ไปเองว่าคนสวยใจดีคงมาช่วย
ปลอบใจพี่ชาย ที่ไหนได้...

ปริวรรตยิ้มแล้วจับหัวทุยๆ ของน้องสาวโยกไปมาด้วยความเอ็นดู เจ้าโอัยวะ
ยังตามประกบเจ้าของไม่ห่าง แม้ว่าจะไม่ใช่พี่น้องกันโดยสายเลือด แต่ปริวรรตก็เอ็นดู
เมยเสียยิ่งกว่าอะไร ดวงตาสีๆ นั้นทำให้เขาชื่นใจได้เสมอ

“พี่จะกลับภูเกิด กลับบ้านด้วยกันมั๊ย” ปริวรรตเปลี่ยนเรื่อง ถามน้องสาว
ทั้งที่มีมือยังคงจับหัวทุยนั้นอยู่

“ค่ะพี่ริ” นทีรินยิ้มกว้าง ไม่นานบรรยากาศแยๆ ภายในบ้านจึงกลับสู่ความ
สงบดังเดิม

ปริวรรตไล่สายตาดูรายละเอียดรายงานการสำรวจชั้นดินของเนินเขาที่จะสร้างเป็น
โรงแรม ทีมวิศวกรฝ่ายธรณีที่เดินทางล่วงหน้าไปก่อนแล้วเพิ่งจะส่งผลกลับมาให้
ที่ออฟฟิศ

“งานนี้คงต้องเจาะเสาเข็มผ่านชั้นหิน ค่อนข้างหนาทีเดียว สงสัยคงต้องรีบไปดู”
ปริวรรตหารือกับเพื่อนวิศวกรในที่ประชุม

ไม่กี่วันต่อมาทั้งทีมก็เดินทางมาถึงภูเกิด ปริวรรตซึ่งเป็นหัวหน้าวิศวกรลงไซต์
ทันทีที่ลงจากเครื่อง โดยมีคนตัวรูดคอยตามประกบวิศวกรพี่เลี้ยงไปทุกที่เพื่อศึกษา
งาน ชายหนุ่มคุยกับวิศวกรธรณีถึงรายละเอียดการขุดเจาะและลงเสาเข็ม นานๆ
จึงจะหันมาอธิบายงานให้เธอฟัง

สำหรับวิศวกรน้องใหม่อย่างมนต์วฐุ์นั้นถือว่าได้รับสิทธิพิเศษมากกว่าใคร
เพราะความจริงแล้วพี่เลี้ยงไม่จำเป็นต้องเป็นถึงวิศวกรระดับหัวหน้างานอย่างปริวรรต
เลย และเขาเองก็รัฐธรรมนูญข้อนี้ดี แต่ไม่ยกยกจะพูดอะไร อย่างมากก็ทำได้
แค่บ่นในใจ เพราะแค่หน้าที่ความรับผิดชอบของตัวเองก็เต็มไม้เต็มมืออยู่แล้ว เขา
ยังจะต้องแบ่งเวลามานั่งดูแลสอนงานเธอก็ยัง สงสัยอยู่ว่าคนที่สั่งการลงมามีคิดหวังดี
พยายามจะจับคู่ให้เขากับเธออยู่หรือเปล่า

อากาศที่ร้อนอบอ้าวในเวลาใกล้เที่ยงวัน ทำเอาทั้งวิศวกรทั้งคนงานที่อยู่ไนไซต์

หนังสือไหลโคลย้อยไปตาม ๆ กัน และคนที่ไม่ยอมบ่นอะไรสักคำก็ยังคงเป็นปริวรรตอีกตามเคย ใบหน้าเรียบขริมยังคงทำงานโดยไม่สนใจว่าแดดจะแรงแค่ไหน เลื้อยเซ็ดแขนยาวถูกพับรวบถึงศอกและปลดกระดุมออกเพียงเม็ดเดียว เน็คไทสีฟ้าลายทางถูกพับเก็บใส่กระเป๋านอกเสื้อไว้ตั้งแต่ลงจากเครื่องแล้ว คุณงานไปก็หันมาสอนงานน้องตามไปด้วย แต่เป็นมนต์ตัวเองที่กลับไม่ค่อยจะใส่ใจ

“ขอไปหลบแดดหน่อยได้มั๊ย มันร้อน” วิศวกรหญิงเพียงคนเดียวของโปรเจกต์บ่นออกมาอย่างไม่เกรงใจ พลาซายกสมุดจดงานขึ้นมาโปกกลมเข้าหาตัว

“แต่ผมยังอธิบายงานให้คุณฟังไม่จบ” ปริวรรตเอ่ยเสียงเรียบ ไม่ได้สนใจว่าเธอจะร้อนหรือหนาว เพราะงานก็คืองาน

“ตรงนี้น่าสนใจแล้ว ไปละ” พุดจบกก็เดินหนีเข้าที่ร่มโดยไม่สนใจว่าเขาจะอนุญาตแล้วหรือยัง ปริวรรตได้แต่ง ซักระอาในความไม่รู้จักกาลเทศะของคนที่นี่เพิ่งจะเข้ามาใหม่ แถมเธอยังอยู่ในช่วงทดลองงาน นึกสงสัยอยู่ว่า เธอไม่กลัวเขาในฐานะที่เป็นคนประเมินผลบ้างหรือไง หรือลืมไปแล้วว่า ปากกาในมือเขาแค่ตัวตวัดเขินทีเดียวเธอก็ไม่สามารถผ่านเข้าทำงานที่นี่ได้แล้ว

“เฮ้ย ริ ลืมไปเลยว่าจะบ้านแกอยู่ภูเก็ต จัจุบันนี้แกกลับไปนอนบ้านลิ พวกข้าจะได้มีเตียงว่าง ๆ เพิ่ม”

พายแกลิ่งล้อเพื่อนหลังทุกคนวางมือจากงานในตอนเย็น แม้จะรู้ว่าเจ้าของโรงแรมเตรียมต้อนรับทีมวิศวกรซึ่งลงพื้นที่ไว้เป็นอย่างดีด้วยการจองห้องพักของโรงแรมในเครือเอาไว้ให้ ถึงต่อให้มากันสิบยี่สิบคนก็ยังมีที่เหลือ ปริวรรตได้แต่หัวเราะเบา ๆ

ไม่นานรถกระบะเก่า ๆ ก็เลี้ยวเข้ามาจอดหน้ากลุ่มของคนที่ยืนคุยโหมงอยู่หน้าไซต์ เมื่อยื่นหน้าออกมาจากฝั่งคนขับ แล้วยิ้มแฉ่งให้พี่ชายที่ยืนอยู่ในกลุ่มเพื่อน

“นี่น้องสาว ยัยเมย” ปริวรรตแนะนำน้องสาวตัวเองให้เพื่อน ๆ ได้รู้จัก ก่อนจะขอตัวขึ้นรถกลับบ้าน

“อ้าว นี่แกจะกลับไปนอนบ้านจริงๆ เหรอ” เพทายเลิกคิ้วถาม

พอปริวัตต์พยักหน้ารับก็นึกเสียดายที่ต้องขาดเพื่อนที่เกี่ยวเยื้องนี้ไปคนหนึ่ง
“วันหลังพวกข้าขอไปกินข้าวที่บ้านหน่อยนะพวก” เพื่อนอีกคนยิ้มกริ่มขณะพูด
ปริวัตต์ได้แต่เออออไปตามเรื่องเพราะทั้งหิวทั้งเหนื่อย ในหัวคิดแค่อยาก
จะให้ถึงบ้านเร็ว ๆ จึงไม่ได้สนใจว่าคำพูดนั้นแฝงความหมายอะไรไว้ ส่วนพวก
เพื่อนหัวงูทั้งหลายก็ส่งยิ้มไปทางคนขับ พอรถเลี้ยวออกไปเท่านั้น เสียงเกรียวกราว
ทั้งหลายก็ดังขึ้น

“โห น่องเมยหน้ารักสุด ๆ ไปเลยวะ”

มนต์วิฑูที่ยืนอยู่ห่าง ๆ มองสภาพรถที่เพิ่งจะเลี้ยวออกไปอย่างนึกดูถูก เก่า
ขนาดนี้แล้วยังจะวิ่งได้อยู่อีก

แต่อย่างว่า ปริวัตต์ไม่ใช่คนเรื่องมาก เธอก็เห็นเขานั่งรถเมล์มาทำงานทุกวัน
แม้ว่าจะไปตักรถที่หน้าบริษัทก็ครั้ง เขาก็ยังปฏิเสธที่จะให้เธอไปส่งทุกที ‘จนแล้ว
หยิ่ง’ คือคำจำกัดความของผู้ชายอย่างปริวัตต์

คนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ คนขับมองออกไปนอกกระจกรถ ไม่ได้กลับบ้านมาหลายเดือน
ต้นไม้หลายต้นข้างทางโตเร็วกว่าที่เขาคิด ปริวัตต์สำรวจความเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ
แต่जू ๆ รถที่นั่งอยู่ดี ๆ ก็กระตุกหนึ่งรอบก่อนที่เครื่องยนต์จะดับลง เมยลองสตาร์ทรถ
อีกรอบ แล้วก็อีกรอบ แต่ไม่มีที่ท่าว่ารถกลับปะรังเคคันนี้จะยอมเคลื่อนไปข้างหน้า
สาวน้อยหันมามันหันมามยิ้มแฉ่ง ๆ ให้พี่ชายอย่างรู้กัน

“เดี่ยวพี่ลงไปดูให้” ไม่ต้องรอให้ขอ ปริวัตต์ยอมรู้งานประจำของตัวเองดี

“โทษทีนะคะพี่ริ” นทีรินทำหน้าที่มอຍ

“รถพี่คันเก่าก็มี น่าจะเอามาขับนะ” เขาบอก ส่วนมือก็เปิดกระจกลงรถเพื่อ
เช็กดูเครื่องยนต์

“ไม่ดีกว่าอะ คันนี้ก็ขับได้” เมยยังยืนยัน แม้จะรู้ว่าไอ้ที่ขับได้นะแค่
หน้าบ้านไปปากซอยก็เก่งแล้ว

และก็ลงเอยที่ปริวัตต์ต้องเป็นฝ่ายเซ็นท้ายรถเพื่อให้เมยลองสตาร์ทเครื่อง
อีกรอบ คราวนี้โชคยังช่วย เสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่มยาว ชายหนุ่มรีบกระโดดขึ้น

นั่งข้างคนขับทันที ก่อนที่เจ้ารถนี้จะเปลี่ยนใจดับกลางถนนอีกรอบ

กว่าจะมาถึงได้ก็ทุลักทุเล รถยนต์วิ่งเข้ามาจอดในบ้านไม้เก่าแก่ที่สภาพยังดีอยู่ ร่วงอึมเิบของสตรีวัยกลางคนหยุดมือซึ่งกำลังใช้ไม้กวาดทางมะพร้าวกวาดเศษใบไม้ที่ร่วงหล่นบริเวณทางเข้าบ้านไปพลางๆ ระหว่างรอการกลับมาของสมาชิกในครอบครัว เสียงรถยนต์ดังมาแต่ไกลทำให้ดวงหน้าที่ร่วงโรยไปตามวัยปรากฏรอยยิ้มสดใสปริวิต์ลงจากรถมมาแล้วยกมือไหว้ประภา สตรีสูงวัยสวมกอดเขาแน่นแทนความคิดถึง

“วันนี้ไม่ไปขายข้าวแกงที่ตลาดเหรอครับ” ปริวิต์ถาม

“วันนี้หยุดวันหนึ่ง รอริกลับมาที่นั่นแหละ น้ำจะทำกับข้าวไว้ให้ทาน นี่แวะกลับบ้านมาหรือยัง”

“ยังเลยครับ เมยเพิ่งไปรับมาจากที่ทำงานแล้วตรงมานี่เลย กลับไปตอนนี้ก็ไม่มีใครอยู่ แม่คงยังไม่กลับมาหรือครับ”

ปริวิต์ยิ้มให้บุคคลที่เขานับถือเสมือนเป็นแม่คนที่สอง ชายหนุ่มเดินตามประภาเข้าไปในบ้านไม้หลังที่เขาคุ้นเคยมาตั้งแต่เด็ก วันนี้เขาจะช่วยเหลือเป็นลูกมือทำอาหารเย็นเหมือนทุกครั้ง

ภายในห้องพักของโรงแรมระดับห้าดาว มนต์วีกำลังยื่นฟังขอบหน้าต่างและใช้โทรศัพท์

“นี่ แกเจอเขาแล้วหรืออะ ยัยคุณนายมัน” เสียงตามสายของเพื่อนออกอาการตื่นเต้นมากกว่าเจ้าตัวเสียอีก เพื่อนทุกคนที่เคยเห็นคนรักเก่าของมนต์วีก็แทบจะกรี๊ดกันทั้งนั้น เจ้าของโบหน้าสวยถึงกับหัวเราะ

“ผู้ชายบ๊ออะไรไม่รู้แะ ตอนแรกก็เห็นหน้าตาเรียบๆ แต่ทำไมยิ่งมองยิ่งหล่อกี่ไม่รู้ เสียอย่างเดียว จนไปหน่อย แต่แกไม่มีบัญชีอยู่แล้วนี่ ที่บ้านก็ไม่ได้เดือดร้อนเรื่องเงินทองอะไร ต่อให้เขาไม่ต้องทำงาน แค่อยูบ้านเฉยๆ แกก็เลี้ยงเขาได้อยู่แล้ว” สาลี่เพื่อนที่คบกันมาตั้งแต่ก่อนเข้ามหาวิทยาลัยเชียร์จนออกนอกหน้า

“เขาคงไม่ใช่หมูในอวยขนาดนั้นหรือมั้ง” มนต์วียิ้มอย่างवादหวัง ทั้งรัก

ทั้งแค่นั้นที่เขาเข้าไปมีคนอื่นนอกจากเธอ ความอยากเอาชนะผลักดันให้เธอทำได้ทุกอย่าง แต่ขอให้ได้เขากลับคืนมา และความเป็นไปได้ก็เชื่อว่าไม่มี ความใกล้ชิดจากการทำงานอาจจะทำให้เธอโชคดีก็ได้ *ถ่านไฟเก่า คุยากชะเมื่อไหร่กัน*

“นี่รี จะเศร้าอีกนานมัย โรงแรมแม่จะสร้างชาตินี้ละ ไม่ใช่ชาติหน้า ถ้าไม่ไหวก็บอกมา แม่จะได้ไปจ้างคนอื่น” เสียงบ่นของคุณนายศจีเรียกสติลูกชายคนโตให้กลับมา ปรีวิตถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย นี่เขาปล่อยให้ตัวเองใจลอยนี่ไปถึงเรื่องเก่าๆอีกแล้วสินะ

“แม่ ขอน้ำผมแก้วหนึ่ง” เขาหันไปบอกแม่ก่อนลงมือทำงานต่ออย่างชะมัดเข้มข้น พยายามสลัดความคิดเรื่องนารถออกไปจากสมอง และเตือนตัวเองให้ใจจดใจจ่ออยู่กับงานเพียงอย่างเดียว ต่อให้ช้าแค่ไหน เขาต้องผ่านมันไปให้ได้

หัวหน้าวิศวกรของโครงการกวดตาดูฝั่งโรงแรมแห่งใหม่ในเครือของครอบครัวที่กำลังจะลงมือสร้าง เรื่องมันช่างจืดได้ด่าต่อเหลือเกินที่คนของแม่ดันไปว่าจ้างบริษัทที่เขาทำงานอยู่ให้มาสร้างโรงแรมนี้ ส่วนเจ้านายก็ตั้งต้นจะให้เขาทำโปรเจกต์นี้ก่อน ลากออก ยังดีที่แม่เข้าใจ เพราะอยากให้เป็นคนคุมการก่อสร้างเอง ไม่งั้นคงมีเมงกันบ้างที่เขาไม่ยอมกลับมาช่วยงานที่บ้านตามที่เคยสัญญา

แต่ละช่วงชีวิตของเขามันมีกำหนดเวลาของมันเสมอ เขาไม่ได้อ่อนแอขนาดคิดที่จะลาออกด้วยเหตุผลทางอารมณ์อย่างที่ใครๆในบริษัทหลงความเห็น แต่เพราะถึงเวลาแล้วที่เขาต้องมาช่วยคุณนายศจีดูแลธุรกิจของครอบครัว พอลาออกไม่ได้ เขาเลยกลายเป็นคนที่กำลังเหยียบเรือสองแคม ไหนจะต้องแบ่งเวลาไปคุมไซต์ ไหนจะต้องมานั่งดูกิจการของแม่อีก แล้วเขาจะแยกร่างยังไปละทีนี้

“น้ำคะ คุณรี” น้ำเย็นในแก้วถูกนำมาวางไว้ข้างๆ โต๊ะอย่างนอบน้อมโดยคนรับใช้ในบ้าน เขาเอ่ยขอบคุณแล้วหยิบมาจิบ ลงมือทำงานต่อ ปล่อยให้แม่บ่นเรื่องที่เมย์ไม่ยอมเอารถจากบ้านเขาไปใช้ มัวแต่ซบรกรกระดะที่อีกไม่กี่ปีก็เอาไปปลูกผักซีได้แล้ว

“ครวหน้าถ้าไม่ฟังกัน แม่จะแอบเอาบุญแจรงไปโยนทิ้งซะเลย นี่ถ้าเกิด

ไปเสียกลางทางตอนกลางค้ำกลางคืนแล้วจะทำยังไง”

แม้ปากจะพร่ำบ่นไปเรื่อย แต่สายตาคนเป็นแม่ก็แอบมองลูกชายด้วยความ เป็นห่วง หลายครั้งที่เห็นว่าเขาเหม่อลอยคล้ายกำลังคิดถึงใคร แววดตาเศร้าซึมนั้น ยากที่จะอธิบาย ได้แต่หวังว่าลูกคงเข้มแข็งพอที่จะผ่านพ้นเรื่องราวร้ายนี้ไปได้

“ผลการเจาะบอริงลึกลงของตรงนี้ ที่ความลึกสิบห้าเมตรจะเป็นดินดานแข็ง ดังนั้น เสาเข็มที่เคยรับน้ำหนักได้แค่ต้นละสามสิบตันก็จะทนแรงกดเพิ่มขึ้นถึงเกือบแปดสิบ ตัน แต่ที่เรากำลังจะสร้างเป็นอาคารขนาดใหญ่ เราต้องทำงานอย่างรัดกุม ดังนั้น สิ่งที่เราสำรวจชั้นดินจะต้องทำเพื่อทุกครั้งสำหรับความแปรปรวนของชั้นดินก็คือ การสุ่มเจาะ ยิ่งค่าความแปรปรวนมีมากก็ต้องสุ่มเจาะชั้นดินมากขึ้นไปอีก เพื่อจะได้ ลงเสาเข็มแต่ละที่ที่เหมาะสมกับชั้นดินตรงนั้น อย่างเช่นฝั่งเสาเข็มร้อยต้นอาจจะต้อง สุ่มตรวจสักสิบต้น...นี่! คุณฟังผมอยู่รีเปล่า”

ในที่สุดวิศวกรที่เลี้ยงก็หมดความอดทนกับการที่ต้องตกเป็นเป้าสายตาให้ มนตร์จ้องมองชนิดแทบโหลมนหน้าเกลียด

“ก็ฟังอยู่นี่ไง ไม่งั้นจะยืนจ้องหน้าหรืออยู่อย่างนี้หรือคะ” เจ้าของเสียงหวาน ยื่นหน้ามาบอกใกล้ๆ จนปริวิตต์ผงะออกแทบไม่ทัน

ต่อหน้าสายตาหลายสิบคู่ของวิศวกรและคนงานที่ยืนอยู่ทั่วไซต์ ไม่คาดคิดว่า เธอจะกล้าทำขนาดนี้ แล้วเสียงหัวเราะก็ดังขึ้นเบาๆ จากคนที่อยู่ในเหตุการณ์ แต่ พอเห็นว่าปริวิตต์ไม่ตกลงไปด้วย เสียงหัวเราะจึงเงียบหายไปอย่างรวดเร็ว แต่ละคน หันกลับไปทำงานของตัวเองต่อเหมือนไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น ปริวิตต์จำต้องใช้ความสงบ สยบความเคลื่อนไหว อย่างน้อยก็เพื่อรักษาสถานะภาพหัวหน้าทีมและความน่าเชื่อถือ เอาไว้

คนที่ต้องทำหน้าที่เป็นวิศวกรที่เลี้ยงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อระงับความโกรธ เหลือไว้เพียงสีหน้าที่สงบนิ่งตามเดิม

“ถ้าคุณยังคิดจะทำตัวไม่เหมาะสมอย่างนี้อีก ผมก็จำเป็นต้องรายงานให้แผนก บุคคลทราบ”

“อะอะอะไรก็จะฟ้อง แค่อีก่อนก็บอกมาเห้อ” มนต์วัชรกระซิบที่ข้างหูพร้อมกับยิ้มเยาะ และเธอก็ไม่แคร์เสียด้วยหากว่าใครจะเห็นภาพความใกล้ชิดนี้แล้วไปบอกต่อๆ กัน นัยน์ตากู่นั้นมองชายหนุ่มอย่างท้าทาย

แต่คราวนี้ต่างจากทุกครั้ง ปรีวิตต์ไม่ได้เดินหนีเช่นเคย สายตานิ่งที่ทอดมองเธอยืนเยียบอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน กลับเป็นคนทำเองที่หนีไม่ได้และต้องเป็นฝ่ายถอนสายตาศมมนต์วัชรรู้สึกได้แค่ว่าตัวเองชนลูกอย่างบอกไม่ถูก คบกันมานานแค่ไหนก็ไม่เคยเห็นเขามองเธอด้วยแววตาที่น่ากลัวขนาดนี้ ทุกอย่างเสียบไปชั่วขณะ จนกระทั่งเสียงทุ้มนั้นเอยขึ้นอีกครั้ง

“คุณไปขอผลสำรวจชั้นหินมา แล้วคำนวณให้ผมดูว่าตรงไหนต้องเจาะเสาเข็มแบบไหน จะได้ว่าที่ที่ผมสอนไปคุณตั้งใจฟังจริงรีเปลา พรุ่งนี้คุณเอารายงานสรุปมาให้ผมตอนเก้าโมงเช้า”

สิ่งเสร็จชายหนุ่มก็หันหลังกลับไปตรวจงานที่อื่นต่อ ไม่สนใจแววตาอาฆาตที่มองตามมา แต่คนที่ยังมั่นใจในเสน่ห์ของตัวเองก็ไม่ยอมละความพยายามง่ายๆ มนต์วัชรนี่ก็ในใจอย่างขุนเคื่อง

คอยดูเถอะ เผลอเมื่อไหร่จะจับมัดมือมัดเท้าลากขึ้นรถกลับบ้านไปเลย

เมื่อทั้งคู่ผละจากกันตรงนั้น เสียงกระซิบแค่ว่าๆ ก็ดังฮือขึ้นราวกับผึ้งแตกรัง

“แกเห็นอย่างที่เขาเห็นไหมวะ ทำทางคุณมันจะยั่วไอรึมัน”

“แต่สงสัยงานนี้ยั่วไม่ขึ้นแะๆ ดูหน้าไอรึมันดิ บูดชะขนาดนั้น น้องใหม่เรานี้ก็แรงใช้ได้เลยนะ แต่สวยขนาดนั้นไม่น่าทำตัวแยเลยวะ เสียตายของ”

เพื่อนวิศวกรด้วยกันส่ายหน้า ผู้หญิงที่คอยแต่จะอวยผู้ชายมาทำสามี ต่อให้สวยดีมีการศึกษาแค่ไหน คุณค่าในตัวเองก็ย่อมถูกกลดลงไปเ็นสายตาของคนอื่นเสมอ